

Barcelona, 14 de març del 1958.

Senyor Ju Bohigas, Salt

He rebut la vostra molt amable lletra del dia 8 crt., Segurament hauria restat molt de temps en cartera abans de respondre-us. Però mi ha vingut a trobar el llit, des d'on us escric, i on em reté una forta grip que ha degenerat en pulmonia! Podeu imaginar-vos l'alarma familiar! tinc muller i tres fills: el gran, enginyer, casat i pare d'una nina d'un any!; el segon, metge, solter, que exerceix la seva profensió amb vocació i exit creixent, i el petit, (és el més alt de la família) que fa el darrer curs a l'Universitat Industrial (peritatge electro-mecanic).

Doncs, com us deia la meua malaltia em té clavat al llit, i per més que faci el cap se me'n va a la feina personal que he hagut de deixar empentregada. Això em dona temps per a llegir, per a escoltar musica i ... per a respondre a la vostra amable lletra que Déu sap quan hauria pogut fer-ho

Em sap greu que haqueu deixat les lliçons per correspon-
dència. Ja miraré de indicar alguna classe per al meu
amic.

Juan era

meunt, el meu pare ens va llegir (amb els meus germans) un conte
que publicà la Teu. Vaig guardar-lo i vaig fer-lo imprimir adaptat
a les Notes de l'Institut. Espero us plaurà. A mi em feu
una gran impressió. Encic el Títol de professor del Mes-
tre P. Fabra, però no he exercit mai.

Volqueu comptar-me entre els vostres bons amics, i ac-
ceptar el testimoni de la meua sincera amistat.

R. M. U.

RONDALLA DEL NOI QUE TENIA TRES FULLES DE BRUC

Una vegada hi havia un pare que tenia tres fills. Un dia, quan va conèixer que es moria, els va dir: —Veni. Sigueu bons minyons i pregueu a diari; aneu a missa, passeu el rosari. A tu, l'hereu, que ets el més fort, et deixo una mina d'or. A tu, mitjà, que ets el més diligent, et deixo una mina d'argent. A tu, petit, que ets el més ruc, et deixo... tres fulles de bruc! Això va dir i es va morir.

Gran i mitjà, van cavilar:

—Anem al palau del Rei, amb bon cavall i molt servei.

I l'un amb l'or i l'altre amb l'argent, lloguen cavalls i cerquen gent. El petit que els segueix, tot sol, tocant el flabiol. —On vas, si no tens una malla, ruc?—Que sí, que tinc tres fulles de bruc!

Unes vegades a bon pas, i altres poquet a poquet, camina que caminarà, fins que van veure un llumet. Era el palau on el Rei vivia, tot d'or i de pedreria que brillava com un flam.

Els que truquen: —Pam! Pam!

Però les portes eren obertes, i les sales eren desertes. I els dos germans que es decideixen; entren, avancen, tot ho segueixen amb llur estol, i el petit tocava el flabiol. I els grans li deien, de tant en tant:

—Ja ens pot anar darrera, amb un flabiol sonant!

A l'últim troben, en gran saló, el Rei terrible, la Reina en plor. Nobles i patges s'omplen de por. El Rei, sense dir ni això, donava cops de puny al silló: : Pif! Paf! —A la Reina li duien copetes d'aigua naf.

Diu el germà petit, tot decidit, tot resolt, tocant el flabiol:

—Tit, tit! —Què ha succeït?

—Un gegant, un gegant molt lleig i molt gran, que només té un ull, bufa com el vent, crida com el tro, xiula com la serp i espurneja com un dragó; un gegantàs que fa feresa, va trobar a la Princesa en el jardí, fent rams de liris i gessamí, i se l'emportà, posant-se-la al palmell de la mà!

El Rei, com un llamp, fa caure cadires, ram, pataplum! De prompte diu: —Si del gegantàs algú troba el niu, i em du la Princesa Tofa-de-Neu, s'hi casarà i serà fill meu! Li donaré dobles, li donaré xinxons, li donaré el meu casc i els meus esperons!

Els tres germans corren escales avall. La Flor de la noblesa, puja a cavall. Els dos germans grans, missatgers envien als regnes llunyans; que no deixin res per seguir, ni esbarzers de marge, ni caus de conills! El més xic se'n va tot sol, tocant el flabiol.

Com és tan petit i sempre es belluga, diuen els passants: —Ai, quina faluga! Que és bufó aquest nen! —On vas, bàlleruc?

—A cercar la Princesa, amb tres fulles de bruc!

Tothom se'n hi reia, mes ell no es cansava. Quan es feia nit, a la primera casa que trobava (tot-hom el volia), s'ajeia a la pallissa i s'adormia.

Un dia caminava per un gran bosc, i se li fa fosc. A l'últim veu un castellàs. Ell que hi truca i surt un homenàs. —Què vols, petit? —Hostatge per a aquesta nit, —Apa, entra, però demà, al matí, quan claregi, segueix el teu camí. —Ell que entra tot esparverat, i el fan jeure en un saló amb llums de gran esclat, i satins, i pedreria que lluu. Però no hi havia ningú.

El malastruc, ell que es treu una fulla de bruc! I amb un buf que li va donar, la fulla es posà a volar! —Ai, fulla fulleta, m'has de saber dir si la princesa és ací!

La fulla, al cap d'una estoneta, torna tota satisfeta. —Sí, sí!, la princesa es ací, m'ho ha dit un ra-

tolí, petitet i fi, amb un llaç de carmesí, que és un llaminer, i un manifasser que tot ho fa malbé, pernil i formatges, tot el que li ve! Però la princesa està tancada amb vint dotzenes de panys recargolats i quaranta trentenes de forrellats!

—Ai! — digué el noieta —. Hauré de tornar-me'n; veure-la no puc!

—Jo podria veure-la — diu la segona fulla de bruc —. Com que sóc tan menuda, si us plau, passaré pel pany de la clau.

—Ai! és clar! — Ell que la bufa i ella se'n va.

La fulla, al cap d'una estoneta, torna tota satisfeta: —L'he vista! és molt maca, està tota groga, està tota flaca, es migra, es fon, pobríssima, plora com una font! — Però m'ha dit, que a mitja nit, abans d'anar-se'n al llit, el gegant d'un ull, li fa una reverència, i li va a preguntar, una altra vegada, si s'hi vol casar. Ella li diu que no i ell se'n va bramant! És l'únic instant que la porta s'obre.

—Ai pobre, ai pobre, ai pobre de mi! Ja me'n puc tornar! Res no puc aconseguir!

—Per què dius no puc? — es posa la darrera fulla de bruc. —Si la vols salvar, jo t'ajudaré.

—Ai, com podrà ésser?

—Tu deixa-ho estar.

Ell diu: —Va, provem-ho.

Quan és mitja nit, tot esfereït, sent el gegantàs per un corredor. Ell que hi va darrera. La fulla en veu baixa li diu: —No tinguis por.

El gegant va estar molt temps per a bregar amb les vint dotzenes de panys recargolats i les quaranta trentenes de forrellats. —Un cop va entrar dins, fa el maco i s'estarrufa. Llavors el noieta pren la fulla i bufa. La fulla que va a l'ull del gegant. —Ai — diu — Quina volva m'està turmentant! — I es grata, i es frega, i l'ull més vermell! Per més que el refrega, la volva no es treu. Llavors el noieta fa una senyaleta a la Princeseta; ella es posa dreta, fa un saltironet i a la porta els dos se n'hi van de dret. I el gegantàs, frega que fregaràs. De tant que frega, tus, estornuda i s'ennuega; pica de peus, pica de mans i s'esgarrapa tant com pot. I l'ull vermell com un pebrot!

I la princesa i el noieta, van baixant per un corriol, ella cantant com un rossinyol i ell tocant el flabiol.

Així arriben al Palau del Rei, donant-se la mà. El Rei, en veurel's, es posa a cridar:

—Tofa-de-Neu! Amor meu! I a tu, noieta, tan petitet, et donaré dobles, et donaré xinxons, et donaré el meu casc i els meus esperons! Diumenge vinent es fa el casament!

Van ésser molt feliços, van tenir vint fills! I si no són morts... encara són vius!

JOSEP CARNER

IA

ESTRAS

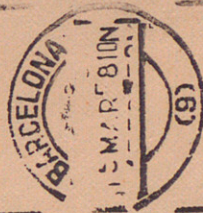
JUNIO

VISITAD LA FERIA

INTERNACIONAL DE MUESTRAS

EN BARCELONA 1 AL 20 JUNIO

INTERNACIONAL DE MUESTRAS

EN BARCELONA

IA

ESTRAS

JUNIO

Se. D. J. Bohigas
 c/ Union 16.

Salt (Gerona)

R. Forn, Bailèn 46. Barcelona